

Herman Brusselmans

Zeik

2015
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Hoofdstuk 1

Het lijkt iets simpels, dacht inspecteur Zeik, maar dankzij het houten stokje en het kopje van zwavel is het toch een voorwerp dat je niet mag onderschatten. Hij bekeek de lucifer thans van dichterbij en inderdaad, zo oordeelde hij, je moet er toch maar opkomen om dit uit te vinden. Hij vroeg aan z'n collega, inspecteur El Bazaz: 'Mohamed, weet jij wie de lucifer heeft uitgevonden?'

Inspecteur El Bazaz dacht diep na, en hij zei: 'Dat moest welhaast een man geweest zijn die z'n aansteker kwijt was en toch de behoefte had om z'n sigaret aan te steken.'

Dat vond inspecteur Zeik zo boeiend aan inspecteur El Bazaz: dat die kerel zoveel wist. Hij had niet alleen veel kennis over de uitvinding van de lucifer, maar net zo goed over pakweg de ingrediënten van appelsap, over het teveel aan bomen in sommige grote bossen, en over het hoe en waarom van het vrouwelijk orgasme, wat vrij uitzonderlijk was, want in 1961, het jaar waarin dit boek zich afspeelt, was het vrouwelijk orgasme een onbeduidend en niet al te lekker ruikend fenomeen waar je maar beter met een boog omheen kon lopen. Zelfs de meeste vrouwen wisten geen snars af van het vrouwelijk orgasme en als je aan een vrouw in die tijd vroeg: 'Heb jij ooit al een orgasme gehad?' was de kans

negen op tien dat ze antwoordde: ‘Dat kun je maar beter aan m’n man vragen, want die weet veel meer dan ik.’ Zo’n stom antwoord was dat niet, omdat mannen toen inderdaad veel meer wisten dan vrouwen, iets wat in onze huidige tijden gelukkig nog niet veel veranderd is. Met onze huidige tijden wordt bedoeld de periode rond het jaar 2014, overigens het jaar waarin dit boek is geschreven, en voor de zekerheid herhaal ik het nog eens: wat er in het boek staat speelt zich dus af in 1961, en daar moet de lezer van vandaag toch enigszins rekening mee proberen te houden.

Inspecteur Zeik en inspecteur El Bazaz werkten in dienst van de Moordbrigade van Gent, een uitzonderlijke brigade, in die zin dat de brigade van Gent procentueel bekeken de meeste moorden van heel West-Europa oploste, en dat het de eerste brigade ter wereld was die over een allochtoonse inspecteur beschikte, en dat de baas van de brigade, commissaris Alfons Übertrut, maar één arm had. De andere had hij verloren in de oorlog, toen hij tijdens de Slag om de Ardennen, midden in een ijskoude nacht verzuchtte: ‘Ik heb er een arm voor over om nu een lekkere boterham met schapenkaas te kunnen eten.’ Een van de andere soldaten gaf hem een lekkere boterham met schapenkaas en Alfons Übertrut, die een man van zijn woord was, at eerst de boterham smakelijk op en hakte toen met z’n bajonet z’n rechterarm van z’n lijf. Meteen nadat hij

dit gedaan had, dacht hij: godverdomme, ik had beter m'n linkerarm afgehakt, want ik ben rechtshandig. Eigenlijk klopte die redenering van sergeant Übertrut niet, want als hij rechtshandig was, waarom had hij dan met z'n linkerhand z'n rechterarm afgehakt? Hoe dan ook, gedane zaken namen geen keer en nog diezelfde nacht werd sergeant Übertrut oneervol uit het leger ontslagen omdat hij maar één arm had. Dat was dan toch tenminste één positief gevolg van z'n actie met de bajonet. Een interessante vraag bij dit alles is waar die andere soldaat, zo midden in de besneeuwde Ardennen, tijdens een hevige veldslag, terwijl de toevoer van munitie, materiaal en voedsel al dagenlang stillag, die lekkere boterham met schapenkaas vandaan had gehaald, maar dat is helaas een van de vele onopgeloste raadsels van de Tweede Wereldoorlog gebleven.

Inspecteur Zeik had met de lucifer een sigaret opgestoken, en hij zei: 'Ik ben ook altijd maar m'n aansteker kwijt. Eergisteren heb ik nog een nieuwe gekocht en nu is hij al niet meer te vinden. Ik denk dat hij gestolen is door het meisje met wie ik gisteren in het café heb gezeten.'

'Een meisje?' zei inspecteur El Bazaz. 'Vertel daar 'ns wat meer over.'

'Welnu,' zei inspecteur Zeik, 'ik was even naar het café gegaan omdat ik het beu was om thuis een kutroman

van Hugo Claus te zitten lezen, en ik zat eenzaam aan een tafeltje in een hoek, toen ineens het mooiste meisje dat ik ooit had gezien het café binnenkwam. Ze negeerde mij alsof ik een hondenkeutel was, maar gelukkig kwam even later een ander meisje binnen dat op den duur bij mij kwam zitten.'

'Was dat ook een mooi meisje?' vroeg inspecteur El Bazaz.

'Nee,' zei inspecteur Zeik, 'ze was zo lelijk dat ik tegen haar zei: "Doe je masker maar af, het is pas volgend jaar weer carnaval." Maar kun je geloven dat ze dat masker de hele avond heeft opgehouden?'

'Misschien was het wel geen masker,' zei inspecteur El Bazaz.

'Dat zou kunnen,' zei Zeik, 'met vrouwen weet je het nooit. Het zijn onvoorspelbare wezens. En op de koop toe stelen ze je aansteker terwijl je ze, met je ogen dicht om je beter te kunnen concentreren, aan het vingeren bent.'

'Heb jij dat lelijke meisje in het café gevingerd?' vroeg El Bazaz.

'Ja,' zei Zeik. 'Wat moest ik anders doen? Ze was zo stom dat ik met haar over niks kon praten, ze weigerde om mij onder tafel eens duchtig te pijpen, en toen ik haar voorstelde om haar dan maar te vingeren, wees ze dat eerst van de hand, en ze stond het pas toe nadat ik haar er twintig frank voor betaald had.'

‘Jij betaalt twintig frank om een lelijk wijf te vingeren?’ vroeg El Bazaz vol ongeloof.

‘Normaal doe ik het niet,’ zei Zeik, ‘maar gisteren had ik toevallig enorm veel zin om te vingeren, en vandaar. Maar ik heb m’n les wel geleerd. Ik zweer je, Mohamed, nooit ofte nimmer zal ik nog een vrouw vingeren in het café, want ik ben het beu dat al m’n aanstekers gestolen worden.’

Inspecteur Jean-Pierre Zeik was op dat moment vrijgezel. Hij had twee huwelijken achter de rug die hem niet waren meegevallen. Z’n eerste vrouw, Rita, had hem na drie maanden huwelijk bedrogen met z’n beste vriend, en z’n tweede vrouw, Sonja, was zelfs achter z’n rug om met die beste vriend naar Zuid-Spanje gevlucht. Zeik dacht dan ook geregeld: als m’n beste vriend ooit terugkomt uit Zuid-Spanje sla ik hem de kop in. Maar hij had Roger Puttemans, die beste vriend, nooit meer teruggezien en Sonja ook niet. Rita had hij nog wel een paar keer teruggezien, nadat hij haar had gearresteerd voor de moord op haar tweede echtgenoot, die ze de keel had doorgesneden met een stomp voorwerp. Nu is een keel doorsnijden met een stomp voorwerp heel moeilijk en het vereist veel voorbereiding en afweging, zodat de jury had geoordeeld dat de moord zonder twijfel met voorbedachten rade was gepleegd, en Rita werd veroordeeld tot levenslange opsluiting. Zeik was haar één keer in de gevangenis gaan

bezoeken en had haar, puur om haar te pesten, een taart cadeau gegeven waarin een vijl was verborgen. Het pesterige zat 'm erin dat de vijl van suiker was gemaakt, een steeds wederkerend geintje van taartenbakker Jules De Smaele, die bekendstond om z'n practical jokes. Zo maakte hij soms een taart waarop de laag glazuur geen echt glazuur was maar spuug van z'n vrouw Jenny, die iets chronisch had aan haar luchtwegen en veel moest rochelen.

Inspecteur Zeik en taartenbakker De Smaele waren vrienden geworden en het gebeurde wel eens dat ze samen iets deden, bijvoorbeeld een fietstochtje ondernemen, naar de hoeren gaan, of de Zoo van Antwerpen bezoeken en daar de nachtdieren laten schrikken door ineens hun zaklamp aan te steken. Een van die nachtdieren, een zeldzame hagedis uit het Amazonegebied, was op een keer zelfs zo geschrokken dat hij ter plaatse overleed aan een hartverlamming, en sindsdien mochten inspecteur Zeik en taartenbakker De Smaele niet meer binnen in de Zoo van Antwerpen. Daarom bezochten ze op een dag de dierentuin Artis in Amsterdam, maar daar konden ze de grap met de zaklampen niet uitvoeren omdat de nachtdieren toevallig allemaal in quarantaine waren geplaatst, nadat een van hen, een zeldzame brilslang uit Peru, het Pokkie Pokkie-virus had opgelopen en de kans op besmetting van de andere nachtdieren te groot was. Het Pokkie Pokkie-virus

werd pas definitief naar de geschiedenisboeken verwezen in 1972, toen een dierenarts uit Marseille er een antidotum tegen uitvond, namelijk een negendaagse kuur met een mengsel van penicilline, citroenwater en zaagsel, en inderdaad, sindsdien heeft geen enkele zeldzame brilslang uit Peru het Pokkie Pokkie-virus nog gehad, en trouwens ook geen enkel ander nachtdier.

Maar goed, inspecteur Zeik was vrijgezel en hij had zo veel schrik voor een derde huwelijk gekregen dat hij sinds de scheiding van Sonja vrouwen beschouwde als gevaarlijke wezens die eropuit waren om alle mannen op de aardbol naar de kloten te helpen. Natuurlijk had hij af en toe wel eens zin in een goed gesprek met een vrouw, of in seks met een vrouw, of in een wedstrijdje tafeltennis met een vrouw, maar hij keek wel uit om dit alles niet uit de hand te laten lopen. En eigenlijk, als puntje bij paaltje kwam, tafeltenniste hij liever met een man, maar door een ongelooflijke ingreep van het lot had Zeik geen enkele mannelijke vriend of kennis die ooit zin had in een potje pingpong. Op een keer had Zeik taartenbakker De Smaele overgehaald om met hem te spelen, maar bij z'n eerste slag naar het balletje had De Smaele dat balletje gemist en had hij met het palet tegen z'n eigen neus gemept, zodat die op twee plaatsen gebroken was. Sindsdien stond de tafeltennistafel van Zeik werkeloos in z'n hobbykamer, naast z'n

drumstel, z'n boksbal, en z'n verzameling miniatuur-treintjes uit de zeventiende eeuw. Die laatste had hij voor weinig geld kunnen kopen van een man die de zeventiende eeuw zo beu als kouwe pap was en in één klap al de dingen die hem aan de zeventiende eeuw herinnerden had verpatst op de rommelmarkt.

'Heb jij nog seks gehad de laatste tijd?' vroeg Zeik aan El Bazaz.

'Ja,' zei El Bazaz, 'verleden zondag heb ik m'n buurvrouw een beurt gegeven.'

'Die blinde vrouw?' vroeg Zeik.

'Nee,' zei El Bazaz, 'm'n andere buurvrouw, die depressieve. Ze zei verleden zondag tegen mij: "Als je mij geen beurt geeft pleeg ik zelfmoord." Ik zei tegen haar: "Pleeg dan maar zelfmoord." Ze zei tegen mij: "Oké dan, je mag me ook een beurt geven zonder dat ik zelfmoord pleeg," en toen heb ik haar maar geneukt tot haar kut bijna van tussen haar benen viel. Ik ben nu eenmaal een enorme dekstier en als ik een wijf neuk stop ik niet voor alle vijf m'n erecties tot het verleden behoren. Het zit in de familie. M'n grootvader heeft geneukt tot z'n negenennegentigste, m'n vader neukt m'n moeder drie keer per dag, en m'n oom Achmed is de seksueel meest actieve homo die ze in Lovendegem ooit gekend hebben.'

'Is je oom Achmed een homo?' vroeg Zeik. 'Dat is toch die man die met één vuistslag een stier kan doodslaan?'

Van zo iemand zou je toch niet verwachten dat hij een flikker is.'

'Dat klopt,' zei El Bazaz, 'maar voor hij die stier doodslaat speelt hij een halfuur met de testikels van dat beest, en geef toe, Jean-Pierre, een vent die met testikels speelt, dat is toch meestal een homo.'

'Als je het zo bekijkt,' zei Zeik.

Commissaris Übertrut kwam binnen. Zoals iedere dag was hij veel te laat, en zoals iedere dag was z'n humeur niet al te best. Übertrut was ongelukkig getrouwd. Z'n vrouw, Suzanne, was een slons van zesentachtig kilo, die het werk van haar man onbenullig vond, en die de hele dag sigaretten lag te roken op de doorgezakte zetel, terwijl ze urenlang naar lp's van Beethoven luisterde. Vooral dit laatste stoorde commissaris Übertrut enorm, want hij vond Beethoven de meest overschatte componist die er bestond, nog meer overschat dan Mozart, Bach en Frank Sinatra samen. Übertrut was zo dom dat hij niet eens wist dat Frank Sinatra z'n muziek niet zelf componeerde, en trouwens, Mozart componeerde ook niet altijd zelf z'n eigen muziek, dat liet hij soms over aan z'n broer, die ook Mozart heette en daarom is het praktisch geen enkele musicoloog opgevallen, omdat die musicologen redeneerden: op het muziekblad staat geschreven *Een compositie van Mozart*, en dus namen ze aan dat het een compositie was van Wolfgang Amadeus Mozart, maar nee hoor, som-